

der er nogen danskere, der gerne vil bytte med de mennesker, der opholder sig i flygtningecentrene.

Jens Jørgensen (KF):

1945–1995. 50 år er gået. En periode i 1945, hvor alverden troede på fred. En form for tusindårsrige, kunne man næsten fristes til at sige, var vel det billede, der dannede sig hos mange mennesker.

I 1994–1995, nu: Stadig væk krig. Ikke bare et eller andet sted i Afrika eller et latinamerikansk problem, men direkte inde i Europas hjerte, kunne man fristes til at sige.

November 1989, murens fald, eufori. Nu skulle det lykkes. Alle de gamle mure, dogmer, osv. smuldrede. En verden i fred, en verden i fremgang, og alligevel her på grænsen mellem 1994 og 1995: Krig og ulykke. Det væltede ud over Europa med mennesker på flugt, og alle ved – det ved miljøministeren også – at Det Konservative Folkeparti på en lang række punkter har stillet krav om en stram udlændingepolitik, en stram flygtningepolitik.

Men det er bare ikke det, sagen drejer sig om her. Her er udgangspunktet, at der er et antal mennesker, som nu befinder sig i Danmark, og derfor hører diskussionen om det rimelige i, at de er her, om man skulle have hjulpet tættere ved nærområderne, osv., ikke dette lovforslag til.

Der er en række flygtninge i Danmark; derfor fremsatte også den forrige regering et lovforslag, der blev vedtaget under miljøminister Svend Auken. Det blev vedtaget med et meget stort flertal i Folketinget. På Det Konservative Folkepartis vegne bad jeg om, at vi fik loven til revision efter to år. Det er det, der sker nu. Vi bad også om, at der i stedet for »kan tidsbegrænses« kom til at stå »skal tidsbegrænses«. Det fik vi ikke igennem. Vi arbejdede seriøst med det.

Det, vi konstaterer i øjeblikket, skal jeg sige til miljøministeren, er, at man fra nogle amter hører, at der er ved at ske en udtynding på enkelte af de flygtningecentre, der blev skabt, og at man måske skal sælge dem. Vi har et håb om, men ikke mere end et håb – alt andet er useriøst – at flygtningestrømmen vil aftage. Man kunne derfor spørge, om det er nødvendigt med denne lovgivning. Men der er, også ved det forrige lovforslag, skabt nogle muligheder for, at regeringen i samarbejde med kommunerne – for det er jo vigtigt at hæfte sig ved, at kommunerne ifølge det vedtagne lovforslag skal høres om sagen – finder et sted, hvor disse mennesker kan være.

Hvis man, om jeg så må sige, afskaffer miljøministerens lov, skal disse mennesker i princippet have nøjagtig de samme tage at bo under; man skal så bare igennem en væsentlig længere planprocedure, og det må man nok flygtningenes vilkår taget i betragtning sige næppe er rimeligt.

Derfor tilsiger jeg på Det Konservative Folkepartis vegne et samarbejde om det. Vi vil stille nogle spørgsmål, vi vil kommentere, muligvis stille ændringsforslag – jeg har nævnt »kan« og »skal« – men vi tilsiger et samarbejde om disse elementer.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Jeg synes lige, jeg ville kvittere for en positiv tale fra hr. Jens Jørgensens side og sige, at vi er parat til at lytte til de punkter, han har nævnt, og vi må tale om det under udvalgsarbejdet. For mit humør var simpelt hen kommet så langt ned, som det overhovedet kunne, under fru Birthe Rønn Hornbechs tale – det kommer jeg tilbage til siden hen – men da jeg så hurtigt efter kom i godt humør igen ved at høre hr. Jens Jørgensens tale, vil jeg gerne kvittere for det.

Jeg tror, hr. Jens Jørgensen har fuldstændig ret i, at problemerne er de samme, de menneskelige udfordringer er de samme. Vi skal ikke bruge denne lovgivning til at skabe endnu større problemer for lokalsamfundene og for de asylsøgere og flygtninge, det her drejer sig om. Vi skal gennemføre en kortvarig forlængelse, og så skal vi gøre det, som kommunerne har bedt os om, og som ligger i forslaget, nemlig sørge for, at bosnierne ikke bliver forceret ud af lejrene, men at man giver sig den nødvendige tid til at finde en ordentlig bolig til dem, hvor man også kan tage hensyn til, at danske borgere skal have mulighed for at finde bolig, så vi ikke pludselig skal presse dem ind foran andre på boligmarkedet.

Undertiden har man den opfattelse, at vores asylsøgere i denne forbindelse bliver ekstremt overprivilegerede, og i den forbindelse vil jeg gerne minde om, at den normale familiebolig for mand og kone og to børn er 17 m² i en flygtningelandsby, og det er ikke et sted, nogen har lyst til bare at blive boende for tid og evighed. Det er en midlertidig løsning, og sådan bør det også være. Men den skal til gengæld også være til rådighed for folk, indtil man har løst det varige boligproblem og gjort det på en ordentlig måde, som kan indpasses i lokalsamfundets planlægning, og som også respekterer, at der er danske borgere, der er boligsgørende.